

Afsløringen

Eva roder i bålet med en pind. Gløderne spejler sig i hendes øjne, da hun ser hen på Gud: ”Fortæl om dengang, du besluttede, at vi skulle skabes.”

Gud ler. ”Ja,” siger han, ”det var jo sådan, at jeg savnede nogen at dele alt dette her i Paradis med. Solnedgangen. Måden, myrerne går ad stier og trækfuglene samler sig på. Jeg savnede nogen, der lignede mig, som jeg kunne tale med.” Gud ser smilende på Adam og Eva ”Sådan, som vi gør nu.” ”Så jeg formede jer med mine hænder, som jeg havde formet alt det andet. Og nu er I jer, og vi er sammen. Og I hjælper mig med at tage vare på alting.”

”Og du sørger for os” siger Adam. ”For at vi aldrig skal mangle noget. Hvis vi er sultne, kan vi spise, til vi er ved at revne. Hvis vi er tørstige, er der vandet fra kilden og saften fra alle frugterne.”

”Næsten alle frugterne,” afbryder Eva.

”Ja, næsten alle frugterne,” gentager Adam og ser ind mod skoven.

Kronen fra træet, som giver viden om godt og ondt, tegner sig i mørk silhuet mod den blånende aftenhimmel. Hvis de spiser frugten fra det træ, vil de dø. Det har Gud sagt. ”Det er sandt,” siger Gud, ”hvis I spiser de frugter, må vi skilles”.

Adam vågner ved solens lys, som rammer hans øjenlåg og farver mørket orange. Eva sover endnu, kan han høre på det tunge åndedrag ved siden af sig. Forsigtigt kryber han tættere ind mod hende for at mærke duften af hende og varmen fra hendes krop. Han åbner øjnene og kigger på hende. Hun ligger, så næsen peger lige op i luften, en let snorken undslipper hende. Adam løfter forsigtigt hånden, han kan ikke lade være, men må røre ved de små fregner, som er drysset ud over hendes ansigt.

Pludselig slår Eva sine vågne, klare øjne op. ”Ligger du nu og glør på mig igen?” griner hun og strækker sin krop, så den bliver længere, end hun egentlig er. De ligger stille lidt sammen.

”Hvad skal du lave i dag?” spørger hun så og er på benene i ét hop, før Adam kan nå at svare. Han gnider sig i øjnene.

”Det ved jeg ikke. Gå en tur i haven, som vi plejer, måske?”

”Jeg kan ikke være sammen i dag,” siger Eva. Det har hun aldrig sagt før.

”Nå?” siger Adam og sætter sig op.

Eva rækker ud efter et stykke frugt og tager en bid.

”Nej, for jeg har en aftale,” siger hun. Et par dråber pæresaft flyver ud i luften, da hun siger ”aftale”.

”Med hvem?” spørger Adam.

”Bare med slangen,” siger Eva og ser helt ligeglad ud.

Med slangen! Adam krymper sig indvendigt. Hvad vil hun dog med slangen, når hun har ham? Der er aldrig andet end ballade med den slange.

”Nå, OK,” siger Adam, ”jeg har alligevel også nogle ting, som jeg gerne vil have ro til.” Men det har han ikke.

Kvistene på den bløde skovbund knaser under fødderne, da Eva løber afsted så hurtigt, hun kan. Hun har det ikke helt godt med sig selv. Adam blev så skuffet, da hun fortalte ham, at de ikke skulle være sammen i dag. Men hun trænger til også at lave andre ting. Hun trænger til at være sammen med nogen, der ikke er Adam og til at lave noget andet end det, hun laver med ham. Og slangen er helt anderledes. Den tænker på en helt anden måde og ser tingene meget mere klart. Den får øje på de sjoveste ting som for eksempel nu den anden dag, da den havde efterlignet den måde, Adam talte på. Eva havde aldrig lagt mærke til, hvor sjov han lød før, men nu måtte hun sætte sig ned, fordi hun var blevet helt svag i knæene af at grine. Og netop fordi slangen opfatter alt så klart, så gider den heller ikke bare være sammen med hvem som helst. Men nu har den valgt hende, Eva, og i dag vil den fortælle hende noget.

”Nå, så kom du,” slangen ser på Eva med sit matte, dovne blik og snor sig langsomt en ekstra omgang om den gren med dinglende æbler, den er klatret op i.

”Jeg skulle lige væk fra Adam, men nu er jeg her,” puster Eva. ”Jeg er så spændt på, hvad du vil fortælle mig!”

Slangen kniber øjnene sammen: ”Jeg er ikke sikker på, jeg alligevel gider fortælle dig det. Jeg ved ikke, om du er klar til at høre det. Det er åbenbart stadig nok for dig bare at gå ture i haven sammen med Adam.”

Eva krymper sig: ”Åhr, kom nu! - du lovede det jo.”

”Jaja da,” sukker slangen. ”Så lad mig høre: Kender du træet her?”

”Selvfølgelig,” siger Eva, ”det er jo træet som giver viden om godt og ondt. Kundskabens Træ.”

”Rigtigt!” hvisler slangen og snor sig en gang længere op ad grenen mod et dinglende æble. ”Men jeg vil vædde med, du ikke ved, hvad der sker, hvis du spiser dét her!”

”Det ved jeg da godt,” siger Eva hurtigt, ”så dør jeg. Det har Gud selv sagt.”

”Ha! Ja, det kan jeg tænke mig, han har,” griner slangen, uden det virker til, den synes, det er sjovt, ”men han lyver. Han kan bare ikke unde jer, at I skal blive lige så kloge, som han selv er.” Slangen snor sig nu om æblet. ”Jeg lover dig, at du ikke skal dø, du skal bare blive klogere, prøv selv at smage.”

Eva ser på slangen, den er så klog, og den ser alting så klart. Hvorfor skulle den dog lyve nu? Hun tager æblet. Det ser utroligt lækkert ud, og hvis det endda kan gøre hende klogere - lige så klog som Gud. Lige så klog som slangen... Hun åbner munden og lader sine tænder bryde den røde skal og synke ned i det spændte hvide frugtkød.

”Neeeeej!” Adam kommer løbende mellem træerne. ”Eva! Hvad laver du? Er du blevet vanvittig!?”

Slangen måler Adam med øjnene: ”Nå, der har vi dig jo, Adam. Du er vel ude at gå en tur i haven som sædvanlig. Du forstår virkelig at have det sjovt.”

Adam flår æblet ud af hånden på Eva. ”Spyt ud!” råber han.

Eva tygger roligt færdig og synker. ”Bare rolig Adam, der sker ikke noget – se! Jeg lever. Jeg har det godt. Og æblerne fra det her træ er altså vildt lækre.” Hun plukker et og rækker ham det: ”Smag selv!”

”Du ér blevet vanvittig,” fnyser Adam, ”Gud har forbudt os at spise de æbler, og det har han nok en god grund til.”

Slangen ruller med øjnene og efterligner Adams stemme med en læsper: ”Gud har forbudt os at spise de æbler.” Eva sprutter af overrasket latter. ”Skal vi ikke hellere gå en kedelig tur i haven, Eva?” læsper slangen videre.

Eva tjatter leende til slangen, men ser så på Adam: ”Ja, gå du en tur i haven, Adam. Jeg tror alligevel ikke, du er klar til at spise sammen med os.” Hun vender sig mod slangen igen: ”Jeg ved ikke med dig, men jeg kunne godt spise et æble til!”

Adam tøver. Han ville hellere end gerne gå. Men det skulle jo være sammen med Eva. Det er de to, der skal være sammen, det troede han, de var enige om. Men nu

står Eva her og griner med slangen og behandler ham, Adam, som om hun er ligeglad med, om han bliver eller går.

Han tager en rask beslutning: "Giv mig det æble!" siger han højt, så det kan høres over slangens og Evas fniseri.

"Værsgo!" Eva rækker ham æblet og smiler, så hendes fregnede næse rynker. Adam elsker det smil. Så tager han en bid.

Skyggerne er blevet lange i haven, da Adam slår øjnene op. Bladene fra Kundskabens Træ rasler over ham i vinden. Da de havde opdaget, at der ikke skete noget ved at spise frugterne, havde de grinet over, hvor bange de selv havde været, og så havde de grinet noget mere og plukket nogle flere og spist og grinet. Adam havde mærket helt ned i maven, hvor dejligt det var at være hér sammen. Til sidst havde de glade og øre i hovedet lagt sig under træet alle tre og var faldet i søvn. Adam ser sig om. Eva ligger her endnu, men slangen er væk. Eva er også vågen. Hun ligger og kigger op i trækronen. Adam stryger hende forsigtigt over kinden.

"Hvad tænker du på?" spørger han.

Eva drejer hovedet og ser på ham: "Jeg tænker på, at det føles som meget lang tid siden, vi sad sammen med Gud om bålet i går aftes."

Tanken om Gud får Adams mave til at knuge sig sammen. Hvad er det, de har gjort?

"Tror du, han bliver vred?" spørger Eva. "Når han opdager, at vi kunne finde på at spise frugterne?"

Adam mærker vreden stige op i sig: "Det var jo sådan set dig, der fandt på det."

Eva rynker panden og sætter sig op i ét ryk: "Det var det jo *sådan set* ikke, det var jo *sådan set* slangen, der fandt på det. Og i øvrigt, så var det dig selv, der bad mig give dig det æble!"

Adam springer op: "Jeg bad dig kun om det æble, fordi du ellers ikke ville være sammen med mig."

"Det har jeg da aldrig sagt noget om", Eva rejser sig vredt.

Adam stirrer på hende.

”Hvad!?” siger Eva.

”Hvad er det, du har der foran på kroppen?” Adam peger på Evas bryst.

Eva kigger forskrækket ned ad sig selv. Hurtigt trækker hun hænderne op foran sig. Så ser hun over på Adams flade brystkasse og så ned ad sig selv igen.

”Det... det ved jeg ikke!”

Hun ser hen på Adam igen og lader blikket hvile mellem hans ben: ”Men hvad er det, *du* har der?”

Adam ser ned, et forskrækket udbrud undslipper ham. Hvorfor har han ikke set det før? Og hvorfor har Eva ikke det samme? Adam holder hænderne foran sig. Måske døde han og Eva ikke af den frugt, men de er i hvert fald blevet skilt ad, og det er slet ikke rart.

”Her!” siger Eva og rækker ham et bundt store blade. Hastigt dækker hun også sig selv til.

Knasende fodtrin lyder på stien i nærheden af dem. ”Eva?” kalder Gud. ”Adam? Hvor er I?”

Eva kaster sig ned på jorden og ser op på Adam med mørke øjne: ”Duk dig!” hvisker hun hæst, ”han må ikke se os.”

Adam smider sig ned ved siden af hende og borer hovedet ned i bladene. Nej, Gud må ikke se dem. Han vil straks kunne se, hvad de har gjort. Hvad de er.

”Adam? Eva?” Gud er lige i nærheden.

Hvis de nu bare ligger helt stille, så ser han dem måske ikke. Måske kan de så sove her i nat, og i morgen, når de vågner og det er lyst, så vil alt være som før.

En høj raslen lyder, da et par store fødder standser lige ud for Adams hoved. ”Eva? Adam? Hvorfor ligger I her? Gemmer I jer for mig?”

Eva holder vejret. Hun kan ikke holde ud, at han skal se hende sådan her.

”Rejs jer nu op! Hvorfor svarer I ikke, når jeg kalder?”

Raslende rejser de sig med hænderne knuget tæt ind til de blade, der dækker dem.

”Hvorfor dækker I jer til?” spørger Gud.

Eva kigger ned: ”Vi var så nøgne. Man kunne se alting.”

Gud rynker brynene: ”Hvorfor er I begyndt at kigge på jer selv?”

Adam og Eva fanger hinandens blik. Ingen af dem siger noget.

”Har I spist af frugterne fra det træ, jeg forbød jer at spise af?”

Adam ser hurtigt op: ”Det var hende! Hun spiste først, og så fik hun mig til at spise!”

”-kun fordi slangen sagde det!” afbryder Eva.

Gud sukker tungt og ser længe på dem.

”I kan ikke længere være her,” siger han så langsomt. ”Vi kan ikke længere være sammen.”

”Jamen!” afbryder Adam, men Gud fortsætter:

”Fordi I har spist af træet, må I nu klare jer selv. I kommer til at arbejde hårdt for at overleve. Livet igennem kommer I til at opleve sorger og smerter, og til slut skal I dø.”

Gud vender sig om og begynder at gå. ”Følg efter mig,” beordrer han og går med lange skridt mod lejrpladsen. Halvt løbende følger Eva og Adam efter ad den samme sti, som de samme morgen intetanende havde fulgt.

Bålet på lejrpladsen, hvor de sad sammen med Gud i går, er brændt til aske. Her kommer de ikke til at sidde mere. Adam sætter sig på knæ, der knuser det forkullede træ under ham. Det her var slet ikke meningen! Det, der for få timer siden var en leg, der fik dem til at hikke af grin, er vokset fra dem.

”Jeg vil ikke have, I skal fryse og sulte. I får tøj på, og I får jord at dyrke,” siger Gud og holder en bylt frem mod dem. Han ser på dem med bløde øjne: ”Jeg er her stadig.”

Eva tager imod bylten og lægger den ved sine fødder. Så sætter hun sig på hug ved siden af Adam og lægger en arm om hans skulder.

Adam betragter Eva fra siden, som han gjorde i morges. Den fregnede næse, der kækt svinger opad. De åbne, vågne øjne. Munden, der nu har fået et beslutsomt drag.

Adam tager Eva i hånden.

--

Af Sophie-Lønne Reil Hundebøll